

403
COLECTIA
POVESTIRI
STIINTIFICO
FANTASTICE
cpsf
COLECTIA POVESTIRI
STIINTIFICO-FANTASTICE

403

MIHAIL COSMA

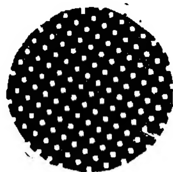
Cantonierul galactic

SHINICHI HOSHI

JAPONIA

Tutunul

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta desen: VICTOR WEGEMANN
Desene interioare: AUREL BUICULESCU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

Colecția „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XVII
1 septembrie 1971

Cantonierul galactic

de MIHAIL COSMA

— PÎNĂ ACUM n-aţi formulat decît argumente aleatorii. Ele nu vă pot absolvi de greşeala capitală ! rosti preşedintele.

Cu respiraţia tăiată, aşteptam verdictul Juriului.

Cînd, deodată, sub cupola de alabastru din sala enormă a A.I.Z.G. *, vibră puternic vocea cristalină a Selenei :

— Preşedinte, permiteţi să trec la esenţializare. În definitiv, eu sînt... (Ar fi vrut să rostească, probabil, „vinovată" sau poate să precizeze, cu un termen definitoriu din Codul etic al cosmonauţilor, fapta ei, dar se opri, uşor transfigurată, ca înaintea unei hotărîri supreme.)

Preşedintele zîmbi :

— Perfect ! Şi aici vă apăraţi unul pe altul ca-n Cosmos, candidat Selena ? Juriul îţi aprobă o expunere... stohastică.

Secretarul meu electronic de buzunar, luînd-o înaintea gîndurilor, îmi calculă alternativele... Şi, peste o clipă, prin difuzoarele din sală, încercam să-mi prezint hotărîrea pe care o luasem încă de la începutul dezbaterilor.

— Onorat Juriu ! Eu... numai eu... am încălcat prescripţiile cu privire la preîntîmpinarea unui dezastru cosmic. Selena...

— Deconectează-ţi „secretarul", glumi preşedintele către mine, şi aşteaptă să vedem ce declară coechipiera dumitale sau, cum se zicea cîndva, partea „în replică".

După ultimele cuvinte, prin sală se revărsă o uşoară rumoare... Dar chipul luminos al Selenei apăru viu conturat pe ecranele portative, încît fiecare dintre cei peste o mie de savanţi, celebri exploratori ai Galaxiei, reveniră la gravitatea excepţională ce caracteriza întrunirile înaltului for.

★

Îţi relatasem cu altă împrejurare despre ultimele mele „zile" pe astrofarul „Antipar 13 B".

După cum îţi aminteşti, odată cu introducerea primelor itinerarii de „trenuri" cosmice, în anumite perimetre ale Ga-

* Academia interastrală de zboruri galactice.

laxiei, în vecinătatea unor cîmpuri mai extinse de micrometeoriţi sau a zonelor de iradiere necunoscute, fuseseră instalate un fel de balize sau „cantoane“ astrale. Erau nişte uriaşe platforme-faruri care vegheau la securitatea tunelelor de unde de energie, prin care acele astroconvoaie circulau spre alte sisteme.

Deservirea astrofarurilor, dotate cu aparatură perfecţionată de protecţie a zborurilor, era asigurată de cîte un galactonaut mai bătrîn, din „rezervă“. Pe scurt, un fel de „cantonier“ de pe timpuri. Doar că în loc de steguleţ avea un puternic radiolocator-laser. Pentru observarea zonelor mai îndepărtate cantonierul se folosea de telescoapele cu venusin, metaloidul acela de pe Venus, cu calităţi excepţionale, utilizat în aparatele pentru observaţii astronomice. În plus, omul mai dispunea de o „drezină“, o astronavă de serviciu, pentru a da o raită în preajma astrofarului sau pînă la cantonierul „vecin“, cînd nu se anunţa nici un expres galactic, ci simple „marfare“... Iar vecinul meu cel mai apropiat era şi el un pasionat pieton al spaţiilor cosmice, prilejuindu-mi deseori neuitate momente de elevaţie, în discuţiile noastre ştiinţifice lîngă o pilulă-cafea sau alt întăritor, degustate la „botul“ vreunei astronave. Desigur, rîzi că utilizez acest jargon vetust, dar el colorează pitoresc amintirile noastre de vechi „lupi de cosmos“.

. Cum îţi spuneam, mă aflam cam de douăzeci de ani tereştri (o nimica toată în Galaxie !) pe satelitul-astrofar, aşteptînd să se scurgă ultimele luni prin care îmi completam cu cinste stagiul de galactonaut senectut, gata de a fi „lăsat la vatră“, întrucît mă apropiasem de o centă şi jumătate.

Într-o zi de acalmie, cînd nici meteoroscoapele, nici stereoradarele nu mă avertizau asupra vreunei surprize, de la vreo jumătate de parsec primesc o depeşă :

„Allo ! Astrofar «Antipar 13 B» ! Pregătiţi cosmodromul. Sosesc de pe coordonatele X, paralaxa Y... Sînt pe astronava de experimentare «Teleenergo I». Aspirant-planetonaut : Selena !“

La început am luat comunicarea drept o glumă cosmică. Nu pentru numele puţin ciudat al planetonautului, fiindcă încă din primii ani ai zborurilor cosmice mulţi dintre oameni îşi luau ca nume denumirea unor stele sau planete, ci pentru faptul incredibil că îmi sosea ca musafir un elev pe o astronavă de... experimentare. „Ceva nou“ — mi-am spus eu. „Trebuie să fie ori un elev excepţional sau, mai ştii, vreun fugar aventuros de pe cine ştie ce planetă de redresare biologică“.

A doua ipoteză mi s-a părut totuşi puţin plauzibilă. De cîteva secole oceanele galactice erau străbătute în toate sensurile de astronave de control şi de pe toate planetele locuite

bolta cerească era răscolită permanent de radiotelescoape și telespectroscoape care interceptau orice vehicul cosmic.

Fie ! Îl voi primi pe necunoscutul planetonaut cu bucurie ! Și cu tradiționala floare de miosot *, cultivată în sera astrofarului.

Așa obișnuiam noi, „cantonierii" infinitului, să-i întîmpinăm pe rarii oaspeți care ne vizitau.

Dar, spre surpriza mea, după ce trecu prin ecluzele de acomodare, din misterioasa navă coborîtă pe cosmodromul astrofarului nu descinse vreun băiețandru, ci o... femeie. Și ce femeie ! Vechile Diane, Beatrice, Margarete ar fi pălit în fața uluitoarei frumuseți pe care aveam plăcerea s-o primesc ținînd în mînă o minusculă floare azurie, oferită oarecum cu jenă.

— Sînt aspirantul-planetonaut Selena. Repartizată la dv. pentru practică și experiment pe timp de 18 luni terestre. După aceea mă întorc pe Terra, pentru a fi confirmată galactonaut definitiv.

— Fii binevenită, Selena ! Cred că te-au trimis la mine fiindcă în curînd voi fi trecut în rezervă... altfel... am adăugat eu puțin malițios... deși m-am cam apropiat de o sută cincizeci de ani... n-aș ezita să-mi prelungesc robinsonada galactică.

— Nicidecum, îmi răspunse fata, clipind cu ochii ei de aur. M-au trimis fiindcă ești unul dintre cei mai experimentați galactonauți cu specialitate în astrofizică, dar și în astroradiochimie. Și eu sînt specializată în astrofizică, însă, lucrînd împreună, îmi voi îmbogăți desigur cunoștințele și din disciplina dumitale secundară. Deși nici în acest domeniu nu sînt chiar o neofită.

Motivul trimiterii la practică undeva pe un astrofar de la periferiile Galaxiei nu mi s-a părut suficient de credibil. L-am apreciat chiar ca o aventură a unei fete excentrice. Nu e posibil ! Astroradiochimia poate fi mai lesne aprofundată pe corpuri astrale, unde se petrec fenomene ieșite din comun... Pe planetele de magneziu, sodiu, cobalt, de pildă. Ce e drept, acolo pericolele sînt mai mari. Dar pe un minuscul astrofar, cum să-ți dezvolți cunoștințele la care se referea fata ? ! Cam misterioasă această aspirantă ! Dar, fie, mi-am spus eu ; e mai plăcut, totuși, să ai în pustietățile universului o ființă pe aproape. Și mai ales dacă e o colegă din locurile tale de baștină !

La cîteva ore de la sosirea Selenei ne-am și pus pe lucru. După o prezentare sumară a astrofarului (pentru care am consumat totuși cam o lună terestră !), după familiarizarea Selenei cu analizoarele radiochimice, care ne-a mai consumat o

* „Nu mă uita".

etapă din „practica“ ei, am trecut la partea mai dificilă, la capitolul „experiențe“. Și abia atunci am început să întrevăd obiectivul principal al oaspetelui meu. Selena încerca un nou tip de astronavă. Era lucrarea ei de diplomă pentru examenul de galactonaut.

Bineînțeles, își experimenta astronava numai în timpul „liber“, în zilele cînd instalațiile de avertizare nu ne semnalau apropierea vreunui convoi de nave. În asemenea momente solemne, după ce în prealabil puneam în funcțiune toate ecranele de control al traseului, eu cu Selena ne instalam în turnul astrofarului, salutînd cu semnale optice, ca doi bravi cantonieri de pe timpuri, pe călătorii galactici.

Desigur, fremătam de curiozitate să aflu cam ce astronavă experimenta musafirul meu. Dar o anumită pudicitate unită cu un sentiment al candorii pentru aspirațiile unei tinere studioase m-au oprit la poarta tăinuită a cercetărilor ei. Am lăsat lucrurile să se desfășoare în voia lor, convins fiind că va sosi clipa cînd voi fi luminat pe deplin. Și mi se va cere poate și părerea.

Și clipa sosi sub o formă ciudată... ți-o voi povesti amănunțit... Dar mai întîi trebuie să-ți reamintesc că astrofarul meu, care dispunea de utilaje ultraperfecționate, a stîrnit o nespusă admirație în Selena.

— E un fel de pălărie fermecată din care poți scoate orice, rîse într-o zi aspiranta, venind cu un braț de ciuperci roșcate din seră, desigur, intenționînd să le gătească pentru dejun. Vorba vine „să le gătească“, fiindcă bucătăria era complet automatizată. Și deservită de un „creier-bucătar“...

Butada cu pălăria era totuși întemeiată și la propriu și la figurat. Privit de la o mică distanță, „cantonul nostru galactic“ avea într-adevăr forma unei pălării fosforescente, însă pentru un cap de zece ori mai mare ca al Sfinxului — să zicem.

Nu era un efect al iluziei această conformație. Amplasat sub o enormă calotă din metale speciale, astrofarul era construit pe o uriașă platformă rotundă, pe marginea căreia se afla o „alee“, de asemenea metalică, pe care te-ai fi putut plimba și cu un vehicul terestru.

Ocupată cu preparatul trufandalelor pe care le culesese din seră, Selena își făcea de lucru în bucătăria-laborator.

Cînd deodată se auzi sirena de apel a astrofarului. Eram chemat pentru o comunicare de la o stație planetară apropiată. Am alergat spre cabina de telecomunicații, grăbit să

recepţionez mesajul. Dar, încă înainte de a-l înregistra, am auzit vocea Selenei într-un difuzor: „Dacă este pentru mine, recepţionează! E păcat de ciuperci, se vor fezanda prea mult!"

Textul mesajului, laconic şi neobişnuit, m-a pus pe gînduri: „Candidat Selena, candidat Selena! În experienţa de mîine, cînd te vei afla pe următoarele coordonate (se dădeau o serie de indicaţii cifrice), să încerci schimbarea parametrilor acceleraţiei. În proba finală, încercăm şi la viteza absolută. Succes!"

Peste cîteva clipe, la începutul dejunului, i-am arătat Selenei mesajul primit. Uitînd de savoarea ciupercilor, din care aproape nu gustase, tînăra, scuzîndu-se, îmi ceru permisiunea să-şi consacre întreg restul zilei verificării minuţioase a aparaturii de pe „Teleenergo I".

Dintr-o dată, am fost cuprinşi de o inexplicabilă nelinişte. Să experimentezi o astronavă, încercînd să-i schimbi parametrii acceleraţiei, însemna s-o transformi într-un sfredel, într-un titirez uriaş, care îţi poate executa un adevărat „dans al morţii"! Mi se părea, oricum, aproape hazardată această experienţă.

M-am retras cam apăsat în observatorul astronomic al astrofarului, încercînd să-mi continui sinteza cercetărilor din ultima perioadă.

Din cînd în cînd, prin locatoarele în permanenţă deschise spre adîncimile Galaxiei, scrutam bolta neagră presărată cu gigantici ciorchini de aştri. Cîte eforturi, cîte generaţii de galactonauţi şi cîte sacrificii eroice au fost necesare pentru cucerirea unora din secretele razelor cosmice ?!

Care este originea lor, sursa energiei lor colosale? — au fost şi au mai rămas în parte probleme spinoase ale astrofizicii

O ipoteză din a doua jumătate a secolului XX a savanţilor Şklovski, Ghinzburg, Burbidge se dovedise fondată. Ei fuseseră printre primii cercetători care au presupus că radiaţiile cosmice provin din „exploziile" supernovelor. Cu prilejul acestor explozii, în spaţiul galactic se formează — şi sînt aruncate în Cosmos — particule primare ionizate. Întreaga Galaxie e străbătută de grindina continuă, invizibilă a acestor fluxuri de grăunţe infime, cu o putere enormă de penetrare.

În calea lor, ca un meterez avansat, se afla postul meu de supraveghere şi avertizare, excelentul astrofar, care, dacă izbutea adeseori să anihileze „brizele" mai puternice, reuşea în schimb ceva mai greu să prevină sau să neutralizeze re-

vărsările catastrofice, deşi se afla la milioane de kilometri mai aproape de sursele lor. Bineînţeles, lupta se desfăşura într-o strînsă colaborare cu alte sute de astrofaruri ce gravitau printre ghirlandele constelaţiilor.

— Vezi tu, Selena, ce misiune splendidă avem noi aici, în infinitatea astrală ? ! îi demonstram eu mereu tinerei mele colege, iniţiind-o continuu în alte domenii ale astrofizicii.

— Da, sîntem ca nişte „grăniceri" de pe timpuri ! — surîdea aspiranta, sorbind cu nesaţ fantasticele imagini ale miilor de formaţiuni stelare de dincolo de Galaxia noastră.

— Ia priveşte, ia priveşte ! am întrerupt-o eu din gînduri, odată, cînd bolta cerească era transparentă ca lacrima. Uite acolo ! Vezi Andromeda ? Galaxia cea mai apropiată de noi. Numără peste un milion de stele. Iată şi una dintre planetele „vecine" cu astrofarul meu ! E uşor albăstrie, ca Terra noastră. Nu va trece mult şi, desigur, dacă e locuită de fiinţe raţionale, vom intra în comunicaţie şi cu ea.

— Eu aş prefera cu vreo planetă din Lebăda, deşi e o galaxie ceva mai îndepărtată ! mă înghionti Selena.

— De ce aşa ?

— Fiindcă, ţi-aminteşti, completă fata, de acolo s-au captat, pe la 1940, primele radiosemnale ! Cîtă senzaţie au stîrnit ! Lebăda a născut radioastronomia şi cîte descoperiri au urmat ! Ar merita să aibă prioritate faţă de Andromeda!

— Aş ! am replicat eu. Semnalele nu veneau din partea unor fiinţe. Erau ecouri ale uriaşelor procese interstelare, ale exploziilor şi imploziilor din depărtările extragalactice !

— Mulţumesc ! mă săgetă ironic Selena. **„Astronomul optic foloseşte datele energiei radio, aşa cum vînătorul întrebuinţează un bun cîine de vînătoare !"** — am învăţat şi eu acest adagiu al celebrului Hoyle, marele astrofizician din secolul XX al mileniului trecut.

— Exact, exact !... am răspuns eu, pe nerăsuflate, temperîndu-mi zelul pedagogic.

— Ştii ceva ?... Mie mi-ar face mai mare plăcere acum, reluă Selena, dacă mi-ai arăta cîţiva quasari ! Cred că privesc mai îndeaproape treaba noastră comună, aici, la cantonul dumitale.

— Totdeauna ai umor, colega ! am să-ţi satisfac curiozitatea. Deşi cred că ai studiat pînă astăzi nu puţine clişee şi cataloage ale acestor concentraţii de mase de materie interstelară.

Desigur, nu voi uita prea curînd minunatele clipe petrecute în faţa ecranelor telescopice pe care am apropiat de ochii Selenei numeroase supernove şi zeci de quasari. Ştii de ce ? Fiindcă m-au făcut pentru prima dată să descopăr că, deşi

vechi „practician" în ale Galaxiei, aveam și o vocație de dascăl.

I-am arătat Selenei mai întîi cîteva forme ciudate, chiar stranii, de galaxii-spirale... Apoi i-am prezentat galaxii-cilindrice, galaxii-buclă, galaxii-discoidale, toate în mișcare, toate rotind în imensitatea fără limite a universului miliarde și miliarde de stele.

Cel mai mult a amuzat-o pe tînăra planetonaută o nebuloasă ceva mai îndepărtată, dar care imita forma astrofarului meu.

— Seamănă cu un sombrero! rîse cu poftă Selena. Pălăriile acelea de paie din străvechiul Mexic...

Inevitabil însă, către sfîrșitul discuției, prezentîndu-i fetei și cîțiva quasari, a fost necesar să o trec și prin capitolul microfizicii astrale, să-i vorbesc despre felul cum iau naștere uriașele „cratere" de radiații, cum se formează pulberea interstelară, cum se produc procesele nucleare de fisiune și fuziune pe stele, cum apare materia din particule și antiparticule.

Ajungînd pe acest teritoriu spinos, am preferat să recurg la o ilustrare vie. Treaba aceasta mi-a fost mult facilitată de microbenzile din laboratorul astrofarului pe care i le-am derulat Selenei, cu întreaga istorie a descoperirii particulelor și antiparticulelor, de la electroni și neutroni pînă la antibarioni și antisigme, de la primele teorii asupra structurii radiațiilor pînă la tabloul analog sistemului periodic al lui Mendeleev, prin care, după ani și ani de migăloase cercetări, astrofizicienii noștri descoperiseră legile generale ale interconexiunii celor mai infime fracțiuni infranucleice.

Am stăruit mai mult, și aceasta a bucurat-o nespus pe Selena, asupra rolului antiparticulelor și a așa-zisei antimaterii. De acțiunile lor în depărtările galactice erau direct legate misiunile pe care le îndeplineam pe „Antipar 13 B".

La sfîrșit, ca o încununare a tuturor „minunilor" științifice pe care le înfățișasem interlocutoarei mele, am făcut o ultimă trecere în revistă a dispozitivelor de prevenire și deviere a norilor de particule pe care le aveam pe platforma mea spațială. Cîtor vizite nepoftite ale unor asemenea „intruși" le dădusem alte adrese, stăvilindu-le erupția distructivă!

Forțele însă erau evident inegale. Un om, un singur om, ce e drept, înarmat cu rațiunea lui cercetătoare, cu arsenalul unei aparaturi de-o putere teribilă... Și-n fața lui stihiile Galaxiei, și mai ales cele ale Metagalaxiei, pe unde încă nu „plutise" vreo astronavă.

Mă simțeam însă nespus de mîndru de munca mea, de rostul meu în acel îndepărtat ungher al universului, unde

reprezentam fiinţele cugetătoare de pe toate planetele, care izbutiseră să transforme într-o reţea de oceane navigabile o bună parte a spaţiului sideral.

Nici n-am simţit cum s-au scurs cele zece ore de muncă tenace închinate studiului, cînd, după o scurtă pauză, am fost brusc întrerupt din gînduri de vocea melodioasă a Selenei :

— Cantonierule, pofteşte la cină ! Ţi-am pregătit şi o surpriză.

După gustările obişnuite, Selena scoase din frigiderul bucătăriei, tixit cu zeci de fructe planetare, o butelie din plastic cu o etichetă pe care scrisese : **Nectar astral. Varietatea „Astrofar 13 B“. Recolta anului 2570.**

Nu m-am putut stăpîni şi am salutat cu un rîs homeric apariţia buteliei. Selena tescuise must din strugurii de Saturn cu boabe cît nişte mere, pe care-i plantasem în seră încă de la sosirea mea pe astrofar, dar neglijasem să-i recoltez.

— Noroc, cantonierule ! îmi zîmbiră ochii aurii ai fetei, îmbiindu-mă să ciocnim o cupă.

— Succes, Selena ! Din toată inima, succes ! i-am urat eu, văzînd-o optimistă, încrezătoare, pe deplin biruindu-şi orice urmă de nelinişte.

Şi totuşi, oare nu sosise momentul cel mai prielnic a o ruga să-mi destăinuiască „misterul“ astronavei ? am reflectat eu sorbindu-mi cupa. Nu, încă nu sosise, va trebui să mai aştept...

Retras în cabina de dormit am stat multe clipe, apoi în faţa hubloului prin care se vedea pe un bor al „pălăriei“ astrofarului silueta albastră a navei oaspete. Admirabilă maşină ! Dar pentru mine mai continua să rămînă învăluită în taină, disimulată, ca o femeie fermecătoare.

Evident, sistemul de referinţe — timpul, spaţiul, gravitaţia, vitezele — de pe astrofar era cu totul altul decît cel de pe Terra. Dar un calendar special ne păstra riguros cronologia zilelor de pe Pămînt. Chiar atunci cînd la acea extremitate a Galaxiei un an sau o zi puteau fi echivalente cu o zecime de secundă pentru pămînteni. Sau invers.

La cîteva ore de la primirea straniului mesaj, procedînd la o verificare suplimentară a navei sale, cu o seninătate aproape alarmantă, Selena mă chemă la videotelefon :

— Mă pregătesc pentru start. Am început să fac „plinul". Peste cîteva minute îmi lansez astronava. N-ai dori să vii cu mine? Știi, pentru referatul către Academie...

Cred că niciodată în lunga mea carieră de galactonaut n-am trăit un moment mai confuz. Noutatea m-a deconcertat. Eu, care-mi formasem aproape cu o precizie de ceasornic toate reflexele, eu, cel fortificat de atîtea peripeții prin Galaxie, m-am trezit pentru prima dată de-a dreptul dezarmat. Nici nu știam ce hotărîre să iau. Scrutam pe gînduri videotelefonul, pe care-l uitasem deschis, cînd o auzii din nou pe Selena:

— Nu, Rorro, logodnicul meu se află pe o planetă transuraniană. După proxima deplasare îți voi povesti...

— Proxima... am deslușit eu o voce puțin metalică. Nu putea fi al altcuiva acest timbru decît al robotului care răspundea la numele de Rorro, unul dintre servanții mei preferați.

Peste o secundă, cu un ușor declic, videotelefonul se închise. În legătură cu această întîmplare sînt nevoit să fac o mică digresiune.

Rorro, șeful echipei de creieri automați, care deservea astrofarul, se ocupa personal, totdeauna, de „plinul" astronavelor înainte de decolare. Era un robot adaptat pentru autoprogramări, cu o variată gamă de posibilități. Devenea ușor cînd un veritabil matematician, dublat de un inginer electronist, cînd un excelent partener de șah, care putea să susțină oricînd un simultan la zece — douăsprezece table. Rorro avea chiar posibilitatea de a-și modela noțiuni și unele idei mai simple. Ba, în ultimul timp, avînd păstrate în memorie mai multe programe artistice, în comportările lui apăruseră și unele înclinații de acest fel. Rorro devenise un pasionat amator de muzică. Învățase chitara și saxofonul. Își alcătuise chiar o mică orchestră de jazz cu alți roboți. Pentru repertoriul ei compunea melodii „inspirate" de evenimentele petrecute pe astrofar. S-a întîmplat, nu știu cum (aceasta mi-au relatat-o alți roboți), că odată Rorro, puțin indiscret, o admirase pe Selena înnotînd în mica piscină a astrofarului. Sensibilitatea lui, cu preponderență acustică, suferi deodată o stranie mutație: Rorro începu să-și dezvolte și unele înclinații plastice. Și, ca atare, în orele lui de odihnă o pictă pe Selena, cu cască de planetonaut, dar în costum de... baie. Întîmplarea m-a făcut să rîd multe zile, iar pe Selena a amuzat-o copios.

Dar Rorro nu uitase că arta care transfigurează cel mai subtil sentimentele rămîne, totuși, muzica. De aceea nu m-am mirat cînd, într-o seară, sub o ploaie de stele căză-

toare, lîngă hubloul cabinei unde dormea Selena, a început să răsune un fel de cosmo-twist îndrăcit, cu un bizar acompaniament de chitară şi care avea următorul refren :

Selena, Selena,
Minune a depărtărilor astrale !
Selena, Selena,
Antiparticule enigmatice
Porţi în privirile tale.
Nu-mi găsesc parametrii
Cînd îmi surîzi pe astrofar.
Selena, Selena,
Eşti inimii mele
Galactic mărgăritar ! etc... etc...

Îndrăgostit pînă peste „urechile" locatoarelor pitice de pe capul lui metalic, Rorro căpătă „fixaţii", care din cînd în cînd îi dereglau unele canale ale memoriei automate. Mă şi gîndeam să-i acord o relaxare mai îndelungă, pentru că-mi făcuse cîteva boroboaţe care mi-au pus uneori în pericol funcţionarea unor mecanisme de mare precizie de pe astrofar.

Instalat în cabina de comandă al lui „Teleenergo I" (fiindcă acceptasem invitaţia Selenei), la mii de kilometri de astrofar, gîndindu-mă la Rorro, îmi revenea mereu în minte replica Selenei auzită la videotelefon :

— Nu, logodnicul meu se află pe o planetă transuraniană. După proxima deplasare...

Şi, parcă trezindu-mă dintr-un vis neplăcut, deodată mi se năzări un gînd dureros ca o rană. Aproape involuntar mi-am îndreptat privirile spre ecranul cu ajutorul căruia ţineam legătura vizuală cu astrofarul. Şi, fără să vreau, am tresărit turburat. Rorro, înconjurat de cei mai „vîrstnici" servanţi automaţi, se urcase în turn şi pusese în funcţiune toate sistemele optice de alarmă ale astrofarului. Jeturi de scîntei, cînd roşii, cînd albe, cînd albastre, se zăreau ţîşnind în jerbe peste cupola staţiei mele. Or, robotului Rorro, oricît ar fi fost el de perfecţionat, nu-i era admis sub nici un motiv să ia cu de la sine putere o asemenea măsură. Dar, datorită, desigur, posibilităţilor de „intuire" mecanică, el realizase neîndoielnic iminenţa unui pericol care ameninţa acum fie astrofarul, fie nava noastră. Pradă unui bizar presentiment, i-am strigat Selenei :

— Proxima deplasare ! Proxima ! Mă auzi ?... Virează, virează astronava înapoi la astrofar !...

Selena mă privi uluită, cercetîndu-mă curioasă, atentă. Dar era prea tîrziu... Peste o secundă avertizoarele de alarmă

începură să vuiască asurzitor. Pe cadrane apărură fulgere roșii-verzui care indicau cu o precizie certă : **„Carburantul fotonic epuizat"**. Ca izbindu-se de un munte de vată, nava își încetini simțitor viteza. Selena era totuși mai liniștită ca oricînd.

Placiditatea ei, aproape incredibilă, îmi dădu fiori. Îi repetai pe un ton amenințător :

— Pune-n funcțiune motoarele cu plasmă ! Și virează înapoi imediat ! Tu nu mă auzi ? !... Pe toți dracii lui Rorro și ai tăi...

Îmi dădeam perfect seama că rezerva de plasmă nu ne-ar fi ajuns să acoperim nici măcar o porțiune din distanța ce ne separa de astrofar. Dar mă simțeam captat ca de o hipnoză de această ultimă soluție.

— Mai dispunem și de o... șalupă de salvare, cantonierule, îmi surîse angelic Selena. Dacă te-ai speriat, coboară în hangar și dă-i drumul !... E acolo o microfuzee, tot fotonică...

— Și cu „Teleenergo" ce ai de gînd să faci ? Abandonezi astronava aici, la cîțiva pași de cîmpurile de radiații ? Doar cunoști puterea lor de penetrație ! Pe scurt, virează înapoi ! am stăruit eu.

— Și dumneata ai căpătat „fixații" ca Rorro ? mă întrerupse Selena. Este un adevăr peren prin urmare că, în prezența unei femei, hai să-i zicem „frumoase", bărbații își cam diminuează unele disponibilități psihice ? ! Ai uitat de numele astronavei mele ?

În timp ce mă săgeta cu aceste replici, Selena cupla și decupla un șir întreg de butoane de pe pupitrul de comandă, asemănător unei claviaturi de orgă. Și, cuprinsă ca de vîrtejul unui taifun, astronava țîșni la verticală, spintecînd Galaxia.

Am închis ochii descumpănit, deși oarecum curios. Și i-am deschis cu aviditate, mari, neverosimil de mari. Selena dicta cu o fermitate care treptat mă liniști : „Allo ! Allo ! Baza ? ! Aici «Teleenergo I»... Aici Selena... Totul decurge normal... Pe coordonatele propuse, la timpul indicat, am deschis recipientele de recepție !... Nava se comportă perfect — la toate vitezele. Încărcătura de fotoni sosită prin spațiu — suficientă. Opriți emisiunea de energie !"

După mai multe ore de zbor, de astă dată agrementat cu glume și rîsete, am coborît pe cosmodromul astrofarului.

Cînd am descins din cabina de comandă, l-am găsit pe Rorro întins pe o targă, înconjurat de servanții automați ai cosmodromului. Cu diferite aparate de control, colegii săi îi studiau cu atenție inima electronică, din care demontaseră și auriculele și ventriculele mecanice. Roboții spuneau că luaseră măsura aceasta pentru a preveni pe viitor maladia „fixațiilor" printre creierii automați de pe astrofar.

Bineînţeles, Selena n-a aflat decît foarte tîrziu că ultima dintre fixaţiile lui Rorro fusese declanşată de cuvintele „Proxima deplasare". Era formula-tip prin care, la apariţia vreunui nor obişnuit de micrometeoriţi, care nu necesita un zbor mai lung cu „drezina", robotului îi pregăteam programul, începînd cu acelaşi ceremonial : „Pentru **proxima deplasare** încarci astronava cu carburant clasic !"

Ca atare, auzind-o pe Selena vorbind de **Proxima deplasare,** docil, Rorro, visătorul îndrăgostit pînă peste urechi, a întrerupt alimentarea lui „Teleenergo" cu combustibil fotonic, burduşindu-i rezervoarele cu o mare cantitate de plasmă... Ce să mai spun ? În felul acesta Rorro ne făcuse şi mai „plăcut" raidul comun prin spaţiile galactice...

Nu mai stărui asupra ultimei experienţe a Selenei pentru un motiv pe care îl voi mărturisi mai tîrziu.

Însă, deşi întrevăzusem importanţa ei, trebuie să spun că m-am bucurat nespus să trăiesc pe deplin revelaţia importanţei deosebite pe care o avea această încercare pentru dezvoltarea zborurilor în Galaxie şi dincolo de ea !

Nenumăratele mesaje laser, primite chiar din primele secunde după întoarcerea noastră, o felicitau pe Selena pentru performanţa ei senzaţională şi curajoasă.

De pe cele mai îndepărtate planete, din diferite oraşe-satelit, ca să nu mai vorbesc de astrofaruri şi convoaie de astronave, soseau continuu, în valuri, asemenea misive răscolitoare. De cînd mă aflam eu pe astrofar cred că transmisioniştii noştri electronici n-au trăit momente mai febrile. Valul de felicitări a fost încheiat de o depeşă plină de tandreţe, de pe o planetă... transuraniană, şi de un salut al Academiei noastre de pe Terra.

„Înainte, Selena !" Erau cuvintele de omagiu de la sfîrşitul ultimului mesaj.

Se apropia etapa finală a „practicii" musafirei mele. Iar pentru mine se contura luminoasă ziua întoarcerii pe Pămînt.

Fiindcă Selena devenise un „cantonier" matur, deseori îi permiteam să execute toate manevrele de semnalizare, ba chiar să recepţioneze trenurile de astronave. Uneori mă şi felicitam că izbutisem să-mi creez un „asistent" atît de operativ. Şi încă într-un timp record. Iar ochii de aur ai Selenei mă priveau cu o nespusă mulţumire cînd îi permiteam să-şi vadă şi de experienţele ei.

Pe scurt, trebuie să-ţi spun că în ce priveşte navigaţia cosmică pe astrofar nu prea aveam cine ştie ce bătaie de cap.

Avertisoarele cu analizori electronici ca și telescoapele cu venusin detectau în fracțiuni de milionimi de secundă apropierea fluviilor de micrometeoriți, pe care îi neutralizam ușor cu jeturi de ultrasunete. Meteoriții mai mari sau eventualii asteroizi se pulverizau de la sine cînd întîlneau în cale fantasticul receptacul de unde, lovindu-se de el ca de o carapace inexpugnabilă.

Devieri neașteptate ale cîmpurilor de radiații se produceau frecvent. Dar și pentru „recepția" lor aveam dispozitive perfecționate electromagnetice care le îndepărtau de „tunel" în mod automat și... curat. Adică fără explozii.

Prin urmare, nimic nu ne putea răpi din tihna și securitatea atît de necesare unor robinsoni galactici. Selena chiar mă tachina uneori, spunîndu-mi că nici un fenomen „interesant" nu se petrece pe astrofarul meu. Și dacă va continua așa — îmi dădea de înțeles cu ochii ei aurii, mereu scrutînd orizonturile astrale —, avea inevitabil să se îmbolnăvească de „spleen-ul cosmic".

Dar iată că, într-o dimineață plină de farmec, cînd o arcadă de stele îmbrăca astrofarul într-o ghirlandă de curcubee, Selena mă trezi bătînd cu pumnii în ușa cabinei, unde sforăiam de zor :

— Trepidații ! Cantonierule !... Cosmoseismografele oscilează continuu !

— A ! i-am răspuns eu, fără să fiu sigur, dar încercînd s-o liniștesc, un fleac ! Trebuie să fie pulsația vreunei stele gazoase. Știi, un fel de ilustrare a teoriei cosmogonice a lui Alfvén, formulată cu secole în urmă... Dar mai întîi să constatăm dacă „steaua" se apropie sau se îndepărtează... Oricum, e un fenomen interesant pentru combaterea spleen-ului tău.

Am apăsat pe cîteva butoane ale spectrografului de depistare a efectului Doppler-Fizeau. Minunat aparat ! În cîteva secunde, din lentilele lui parcă ar țîșni o undiță cu un fir lung de milioane, chiar miliarde de kilometri. Cu vîrful ei ascuțit pătrunde la depărtări de neimaginat. De fapt, e un paradox să spui că firul undiței este desfășurat de om. Nu s-a inventat încă o asemenea „mulinetă". Dar hai să zicem că am creat și eu o metaforă. Un fapt este însă cert : cu ajutorul acestui aparat „pescarul" poate depista cu ușurință mișcarea unui corp sau a unei formațiuni astrale. Cum așa ? !... Foarte simplu... Dacă pe ecranul său liniile spectrale ale stelei X se deplasează spre roșu, înregistrezi că respectiva stea se îndepărtează de tine. Și invers. Dacă liniile spectrale trec spre violet, înseamnă că sursa luminoasă se apropie de tine. Pe astrofarul meu se aflau mai multe asemenea spectrografe complexe, cu ochii lor îndreptați în toate direcțiile.

Dar, pe toţi diavolii... La o secundă după ce-am acţionat spectrograful, m-au trecut fiori. Liniile spectrale i se colorau într-un violet atît de intens, cum nu mai văzusem decît pe sutanele prelaţilor pictaţi de Veronese.

Cu sufletul la gură, ascunzîndu-mi emoţia faţă de Selena, am alergat din cabină spre turnul de observaţii. La cîţiva paşi de lift, un corp greu, căzînd de sus, mă izbi puternic în moalele capului. Dar casca de duraluminiu rezistă izbiturii. Peste altă secundă, am văzut cum oglinda de rubin a farului de laseri din vîrful turnului se umflă ca o sferă şi cu un pocnet scurt şi uscat se preface în ţăndări.

Şi aproape imediat, astrofarul începu să se legene ca un bastiment prins de o hulă puternică. Din fericire, atît astronava mea cît şi cea a Selenei erau „ancorate" solid. Altfel, cu toată greutatea lor colosală, s-ar fi desprins de „solul" astrofarului.

Trepidaţiile continuară mai violent, iar spectrografele şi cosmoseismografele vibrau puternic ! Violent, tot mai intens ! Oscilaţii tot mai agitate ! Am scrutat cu atenţie bolta prin telescop, dar nu se zărea nimic. Şi chiar în clipa în care puneam în funcţiune avertizoarele cu unde gravifice, un trăsnet de o teribilă intensitate brăzdă ecranele lor.

Selena mă însoţea pretutindeni ; puţin emoţionată, însă calmă, chiar curioasă. În sinea ei, probabil, încă nu realiza proporţiile pericolului ce ne ameninţa.

Deci asta e, m-a străfulgerat un gînd, reflectînd la faptul că astrofarul nu-şi dezminţea denumirea. După toate caracteristicile fenomenului, îmi era aproape limpede : un nor de protomaterie, încărcat cu nuclei grei, se îndrepta spre astrofar şi spre tunelul de unde din apropierea lui. Particule misterioase tălăzuiau vertiginos spre noi. Dintr-o galaxie vecină, aflată probabil în colaps gravitaţional, desigur în faza de expansiune. Observatoarele de pe alte planete mă preveniseră, de curînd chiar, asupra apariţiei unui „antisoare" în apropierea astrofarelor. Energia lui, cu fantastica ei putere distructivă, continua să provoace ravagii pe platforma noastră galactică.

Bîrr !... Am simţit pe frunte sudori de gheaţă... De ce ?... Fiindcă nu dispuneam de suficiente dispozitive să disloc astrofarul din zona nocivă ! Viteza de deplasare a norului era infinit mai mare decît aceea a „cantonului" meu. Deci trebuia să iau măsuri extreme ! Să aleg chiar moartea... Nu atît pentru salvgardarea astrofarului, ci a trenului următor de astronave, aflat numai la cîteva ore de drum de noi.

I-am făcut semn Selenei să coborîm. Apoi, ţinîndu-ne strîns de pasarelele într-un îndrăcit tangaj, am parcurs fuga distanţa pînă la cosmodrom. Menţinîndu-mi cu greu echi-

librul, am prins-o de umeri pe Selena și i-am sfredelit ochii puțin neliniștiți, care mă cercetau stăruitor de după vizorul căștii scafandrului. Arătîndu-i astronava, i-am ordonat hotărît :

— Start ! Puneți nava în funcțiune ! Te oprești pe astrofarul vecin, care nu are „operator". Îi cunoști coordonatele ? !... E la o jumătate de oră de noi... Ai misiunea să-l încarci la maximum de carburanți, cu ajutorul lui „Teleenergo" !... Cere de la bază un supliment de unde. Eu te prind din drum. Dar haide, iute, iute !...

— Refuz ! Rămîn cu dumneata, mi-a răspuns Selena uimită, aproape indignată.

— Încălcarea dispoziției superiorului în Cosmos... Cred că știi la ce mă refer ? am prevenit-o eu.

— Am înțeles ! șoptiră buzele ei, puțin crispate.

Privindu-mă cu o alură stranie, Selena își declanșă pistolul-rachetă și porni în zbor spre cabina giganticei păsări cosmice în care sosise pe astrofar.

În scurt timp, un con fosforescent despica depărtările galactice. Era astronava „Teleenergo I".

Am răsuflat oarecum mai liniștit ! Mi-am strîns în grabă într-un conteiner jurnalele de observații, bobinele cu microbenzi, cîteva mostre rarisime de micrometeoriți și, peste o clipă mă și aflam în cabina astronavei mele. În ultima secundă, înainte de start, am acționat la maximum toate mecanismele de avertizare ale astrofarului care nu se defectaseră și dispozitivele de programare automată a activității lor. Cu un salt gigantic, astronava mea se împlîntă, ca un proiectil, în genunile eterului.

Încă nu pornisem motoarele cu fotoni, foloseam numai fluxul de plasmă. În mintea mea diferite ipoteze se succedau vertiginos. Totul depindea de caracteristicile necunoscutului jet de protomaterie ! Dacă nici unul dintre mijloacele de neutralizare cu ajutorul unei explozii dirijate n-avea efect, eram hotărît să recurg la orice... Dar, dacă e o întreagă constelație ale cărei radiații sînt cînd pozitive, cînd negative? E suficient să-ntîlnească în cale un grăunte cît nisipul, chiar un minuscul fir de gheață, ca să producă un cataclism de proporții cosmice. Un pericol de o gravitate extremă amenința „tunelul" și trenurile de nave aflate în cursă. Viața a mii de oameni era în primejdie !

Cu ochii ațintiți pe ecranele locatoarelor, scrutam bolta cerească. Astronava înghițea valuri de kilometri pe secundă. În cabina ei parcă mă simțeam mai în siguranță decît pe astrofar. În adîncul sufletului chiar, regretam că o expedia-

sem prea în grabă pe Selena. Ar fi putut participa la o experiență interesantă. Deși microfizicienii, după secole de cercetări, izbutiseră să descopere numeroase particule elementare, deși noua ramură a fizicii subcuantice pătrunsese și mai adînc în microcosm, unele radiații mai stîrneau „complexe" în galactonauți!... Mai reprezentau un „C" necunoscut prin caracterul lor extrem de nestabil. Dar voința mi-era neclintită, eram hotărît să preîntîmpin primejdia cu orice preț.

Mă apropiam vertiginos de „inamic". Împodobită de o sclipitoare trenă fosforescentă ,astronava descria întîiul braț al unei imense spirale.

Ce e drept, astrodrezina mea nu era una dintre navele cele mai perfecționate, dar, oricum, poseda suficiente calități spre a fi rîvnită de mulți cărăuși galactici. Însă „Teleenergo I" îi era în mod evident cu mult superioară.

Reflectam! Reflectam! Din cînd în cînd însă examinam cu atenție analizoarele care mi se înfățișară aparent „calmate". Era firesc, fiindcă mă-ndepărtasem mult de astrofar.

Mă și hotărîsem să expediez spre cantoanele vecine o depeșă de ieșire din alertă, cînd astronava viră brusc. Prin urmare, o zonă ciclonică. Am pus în funcțiune stabilizatoarele, dar astronava nu-și reveni. Cădea ca un bolid în nesfîrșitul galactic.

Într-o fracțiune de clipită, unul dintre ecranele retrovizoare păru străpuns de fasciculul argintiu al imaginii unei nave. Dar nu! de bună seamă, era pîlpîirea vreunui meteorit sau poate a unei comete. Un alt vehicul cosmic, tocmai aici, la periferiile Galaxiei? Exclus!... Trebuia să fiu anunțat.

În momentul cînd mă pregăteam să pun în funcțiune toate ecranele retrovizoare, sirenele de alarmă ale astronavei începură să sune. Am privit cadranele analizoarelor. Nimic! Pe ecranele radarelor de asemenea nimic! Doar telescoapele cu venusin parcă luaseră foc! Exact din direcția zborului, flancat de flame imense, un nou rubiniu difuz avansa spre mine. Gata! Pun în funcțiune „tunurile" cu fotoni.

Ah! Dar pe naiba! Uite că norul se transformă într-o masă albastră-portocalie, care inundă întreaga boltă. Astronava mi-e zguduită ca de o comoție. Toate analizoarele parcă dansează. Teleradarele sînt străbătute de scîntei oscilînd amețitor.

Privesc — la întîmplare — printr-un hublou și zăresc în mijlocul norului o enormă spărtură străbătută de valuri de raze care îmi înțeapă retina. Din centrul spărturii cerul e străpuns de o astronavă care lunecă vertiginos, venind asupra navei mele. Nava Selenei?... Imposibil... Îi verific

rapid caracteristicile... E ea! Avansează direct spre nor! Spre cea mai îngrozitoare dintre morți! Dar nu-i cu putință?!... Prin urmare, mi-a ghicit intențiile. De aceea și-a luat startul așa de pripită! Atunci, nu-i voi permite să-și sacrifice viața. Eu, oricum, îmi trăisem toate visurile... Apăs cu furie, încleștîndu-mi dinții, pe manșa de direcție! Spre nor!

Aproape simultan astronava e-nvăluită de vapori, care încep să se transforme într-un fel de pulbere, probabil dintr-o substanță cu o nemaipomenită densitate. E desigur „tehnețiu", elementul acela ultragreu care nu se găsește pe Pămînt, ci numai în unele galaxii.

Și, deodată, simt cum nava parcă se prăbușește în craterul unui vulcan, care o absoarbe adînc în el, spre izvoarele lui de magmă clocotitoare. Învelișurile de protecție termică, în stare să suporte temperaturi de zeci de mii de grade, încep și ele să se schimbe într-o masă de flăcări, se lichefiază! Izbit ca de ciocanul unei pale de jeratic, îmi pierd cunoștința...

În ultima clipită, cînd mi s-a părut că o forță monstruoasă mă arunca în afara navei, printr-o spărtură din blindajul ei, am mai avut puterea să șoptesc la microfon un singur cuvînt: **„Tunelul"**!... **„Tunelul"**!...

Cînd mi-am revenit, mă aflam imobilizat, sub un clopot de plastic transparent, în cabina medicală a unui astrofar vecin. La căpătîiul meu se aflau Selena și cîțiva oameni în halate albe — medicii.

Văzînd că-mi recapăt cunoștința, Selena duse degetul la buze, schițînd către mine un zîmbet cald, înviorător:

— Pst! Stai liniștit! am înțeles eu.

Pe scurt, eram iradiat de niște unde necunoscute. De altfel, tot corpul îmi era căptușit cu tot felul de recipiente absorbante de radiații... Confuz și buimăcit, încercam inutil o explicație... Capul îmi lucra ca un motor... cu explozie întîrziată... Dar a trecut și asta... Grație specialiștilor sosiți urgent de la cele mai apropiate baze, m-am făcut sănătos.

Mai tîrziu, Selena mi-a relatat că „Antipar 13 B" dispăruse de pe firmament. Îndeplinindu-și în întregime programul, dispozitivele electronice de siguranță l-au pulverizat. La rîndul lor, alarmați de dispariția „cantonului", conductorii trenului de astronave au cerut de la bază devierea tunelului de unde. Pe scurt — nu s-a produs nici o victimă.

A urmat chemarea noastră în fața Juriului suprem al Academiei interastrale, eveniment așteptat cu un mare interes de toate instituțiile științifice din Galaxie.

În marea sală de alabastru se aflau peste o mie de celebri savanți galactonauți, telefotoreporteri de pe diverse planete.

O întreagă dimineață a durat expunerea mea privind măsurile de siguranță luate pe astrofar, parametrii zborului, constatări, diagrame, prezentate în amănunțite calcule stohastice. Dar au fost inutile. Juriul le-a considerat ca fiind argumente „aleatorii", iar președintele lui, unul dintre cei mai reputați astrofizicieni, care activa de peste optzeci de ani în acest domeniu, înainte de a formula o primă concluzie, m-a întrebat:

— Prin urmare, ai optat pentru decizia supremă?!... Perfect! Deși noi nu opinăm niciodată pentru sacrificiul vieții, cînd mai există și alte variante spre a ieși dintr-o situație periculoasă. Îți puteai trimite de la început astronava cu programarea ca „tunurile cu fotoni" să distrugă norul, mai ales că mai dispuneai de o a doua navă mult superioară. Mă refer la „Teleenergo I". Cum se face totuși că la apariția acelui straniu nor prima măsură a fost expedierea Selenei? În loc să vă uniți forțele, le-ați dispersat?!...

— Mi-am pus ipoteza unei formațiuni cu totul necunoscute! am răspuns eu. Nu luptasem încă cu nuclei grei. Ca atare, trebuia să recurg chiar și la soluția supremă!

— Dar cînd, cînd anume ai luat această hotărîre? Mi-a cerut președintele să detaliez. Răspunsul dumitale are o însemnătate deosebită pentru știință, în afară de implicațiile sale etice.

— După ce am analizat norul cu radiații de venusin, am precizat eu.

— În felul acesta, a intervenit unul dintre adjuncții președintelui, norul a fost neutralizat înainte ca dumneata să-ți iei zborul. Venusinul are nuclei mult mai grei decît tehnețiul! Cum de-ai uitat?...

Sala surprinsă începu să rîdă hohotitor. M-am trezit și eu zîmbind ușor către Selena, ca totdeauna, și de astă dată, calmă și sigură pe sine.

— Se pare însă, a continuat același savant, că norul, cînd s-a neutralizat, a dat naștere unor elementoni curioși dintr-o protomaterie. Dar asta-i o probabilitate. De altfel, teoria „protomateriei" a străvechiului Heisehberg e perimată de multe sute de ani. Totuși, ne interesează momentul precis al exploziei, fazele ei.

Constrîns de ipotezele Juriului, am fost silit să accept.

— Am declanșat tunurile cu fotoni în clipa cînd mi-a apărut pe ecran astronava „Teleenergo I".

Pînă și cele mai sobre, mai „uscate" dintre somitățile științifice care se aflau în sală m-au privit semnificativ, de

parcă mi-ar fi scotocit prin străfundurile inimii. De pretutindeni simţeam tălăzuind spre mine o undă caldă de simpatie, dar şi de oarecare nedumerire...

— În concluzie, a precizat preşedintele, ai preferat să alegi moartea. Doar îţi sacrificaseşi toate rezervele de carburanţi fotonici ? ! Astronava dumitale nu era înzestrată cu dispozitive de teleîncărcare cu combustibil...

— Întocmai ! Am vrut s-o salvez pe Selena !... am îngăimat eu cu toată sinceritatea, deşi încă nu înţelegeam întru totul cele întîmplate.

Se făcuse seară. Un amurg splendid ne scălda cu o infinită paletă de culori. Dezbaterile au continuat şi în cursul nopţii. Ascultă pe aceste microbenzi cuvîntarea Selenei din sala de alabastru. Şi priveşte pe acest miniecran şi cîteva imagini păstrate de atunci.

— Am fost învinuită, se auzi vocea cristalină a Selenei, de comisia care a studiat dezastrul astrofarului „Antipar 13 B" de nesubordonare... Pentru mine, ca aspirant planetonaut, căruia i s-a încredinţat o navă de experimentare, este un fapt extrem de grav.

Dar examinaţi pe aceste stereograme parametrii zborului. Astrofarul vecin se găsea la verticală faţă de „Antipar". După formulele date de aparatele de calcul al zborului, era necesar să pornesc în spirală, altfel riscam să întîlnesc o zonă de absorbţie magnetică, inevitabil precedînd apariţia norului.

Începusem să străbat al doilea braţ al spiralei, ajungînd la punctul ei extrem de curbură. În acest moment am acţionat telescoapele cu venusin, ca să depistez viteza de deplasare şi compoziţia cîmpurilor de radiaţii din jurul meu. Dar ecranele şi alte cîteva dispozitive electronice, între care şi un „creier", nu voiau să răspundă radiaţiilor necunoscute emanate de nor.

N-am disperat. Am bănuit pericolul încă din clipa startului de pe astrofar, din atitudinea ciudată a „cantonierului" (de pe microbenzi răzbat cîteva rîsete...).

Ca primă contramăsură, a continuat Selena, am angrenat ecranele de fotonizare spre tunelul de unde de energie, ca să-mi încarc astronava cu maximum de forţă. Şi îndată ecranele părură că absorb o substanţă regenerativă. Venusinul s-a colorat puternic, indicîndu-mi un cîmp de o intensitate extremă, ce se deplasa cu o viteză uluitoare spre „tunel".

Îndată după aceea, spre surpriza mea, pe ecran mi-au apărut caracteristicile tehneţiului, în coliziune cu nişte par-

ticule instabile, cînd pozitive, cînd negative. Vrînd să trec la măsuri de apărare, am dedus o primă concluzie amară: pe bordul astrofarului nu se afla nici un dispozitiv pentru neutralizarea particulelor instabile.

Nu ştiu ce s-a petrecut precis în clipa următoare. Poate o dizlocare de cîmpuri, fiindcă astronava a început să cadă. Desigur, primele fluxuri magnetice, mi-am spus eu. Am accelerat la maximum, dar zadarnic. Astronava continua să cadă spre zona periculoasă.

— Şi aţi acţionat bateriile cu gravitoni spre a vă redresa? Perfect! se auzi vocea Preşedintelui... Dar cum explicaţi continuarea căderii?

— Misterioasele particule în coliziune cu tehneţiu, fiind probabil o „materie" în fermentaţie, mi-au anihilat gravitonii. Şi, ca atare, nava a continuat să cadă. Căutam febrilă o ieşire. Şi în clipa aceea, dintr-o spărtură a norului, pe unul dintre locatoare mi-a apărut astronava de serviciu a cantonierului, „drezina". Cădea exact ca şi mine. Dar învăluită în nişte văpăi ciudate, care îi schimbau continuu culorile, de parcă era o salamandră zburătoare. (În minusculul difuzor al aparatului se aud din nou cîteva rîsete reţinute...)

Încă nu ştiam dacă voi izbuti să redresez astronava, pentru a o pune în poziţie de atac, dar cantonierul trebuia salvat cu orice preţ, se justifica Selena. Oricum, acolo, în acea zonă periculoasă a Galaxiei, el îmi părea cu mult mai necesar decît un aspirant planetonaut. Şi, aproape cu ochii închişi, am declanşat reactoarele cu fotoni. A urmat o explozie teribilă. Întreaga boltă s-a umplut de fulgere. Orbită de luminiscenţă, am mai văzut cum o masă de flăcări şi vapori prinde să se rotească, să se condenseze şi, treptat, se mistuie în abisurile intergalactice, îndepărtîndu-se de tunel.

Se născuse probabil o nebuloasă... Necunoscută... Sau un quasar, încă nestudiat... Ipotezele lui Alfvén, Hoyle, Ambarţumian şi alţii cu privire la zonele din univers unde materia se află încă în aşa-zisa stare „premecanică" şi unde se nasc abia particule elementare se materializaseră în faţa mea. Am văzut cred pe viu, de asemenea, procesul de ejectare, care dă naştere la ceea ce s-a numit cîndva de astronomi un „soare lent" şi care apoi, prin explozie, naşte o stea supernovă sau un quasar.

Bombardarea cu fotoni la care-am supus norul interstelar, întrucît fotonii sînt particule neutre, a determinat „saltul" specific al procesului catastrofic, demonstrînd o dată în plus valabilitatea marilor legi ale dialecticii.

De fapt, am acţionat simultan cu cantonierul. Doar că tunurile fotonice ale navei sale erau evident de un calibru redus faţă de cele de pe „Teleenergo"!

— Perfect, o întrerupse Preşedintele pe Selena, e clar că „drezina“ astrofarului n-a putut rezista temperaturii uriaşe ce s-a născut în acel moment ! Şi a luat foc ! Dar şi dumneata Selena, şi cred că avem toate dovezile ştiinţifice s-o putem afirma, ai avut intenţia să-ţi sacrifici viaţa pentru a salva tunelul şi pe cantonier ? !

— Da, o mărturisesc deschis, deşi la început am negat această hotărîre. N-a fost însă necesar. Cu cîteva secunde înainte de incendierea astronavei, sistemele automate de protecţie ale cabinei de comandă înzestrate cu motoare pulsative au desprins-o de corpul ei în flăcări şi au aruncat-o departe, într-o zonă calmă. Pentru mine restul n-a mai fost decît o simplă operaţie de „captare“. Am acţionat către mica fuzee a cabinei, din care prin ecluzare l-am scos pe cantonier, leşinat de pe urma unei puternice iradieri, şi l-am transportat pe cel mai apropiat astrofar.

— Mulţumesc, Selena ! Dar pentru a pune capăt dezbaterilor, se auzi din nou vocea Preşedintelui, cum elucidează totuşi temerara noastră aspirantă încălcarea paragrafului din Codul etic al cosmonauţilor cu privire la nesubordonare ?

— Mi-am dat perfect seama de intenţia cantonierului, care voia să-şi sacrifice viaţa pentru a mă salva, riscînd toată încărcătura de fotoni a navei sale. Iar în ceea ce priveşte paragraful etic, rosti oarecum scandînd cu triumf Selena, m-am comportat potrivit principiului nostru : „Viaţa aproapelui tău în Cosmos e mai presus decît viaţa ta“.

Nu voi uita niciodată pe acea admirabilă eroină a Galaxiei. Pe frumoasa Selena. Nu-i voi şterge din minte chipul radiind de bucurie şi ochii ei de aur, însetaţi de azurul depărtărilor siderale, din clipa în care şi-a încheiat admirabila alocuţiune din sala de alabastru.

Şi, de fapt, acum, peste atîţia ani, cînd ne-am reîntîlnit, sînt fericit că am avut prilejul să-ţi povestesc, scriitorule, fantasticul episod al dezastrului de pe astrofarul „Antipar 13 B“, aici în plăcuta ambianţă de pe această planetă de odihnă din constelaţia Sirius, unde ne facem cura noastră de întinerire.

— Dar, am surîs eu, curios să aflu sfîrşitul istorisirii, care a fost totuşi verdictul Juriului în toată această poveste ?

— Eu, mi-a răspuns prompt „cantonierul“ astral, am fost trecut în rîndurile „pensionarilor onorifici“ ai Cosmosului. Bineînţeles, cu dreptul de a activa ca instructor pe orice cosmodrom, dar un cosmodrom „natural“, adică amplasat pe o planetă cu sol solid.

— Dar fata, superba Selena ?

— Fata ?... Fetei nu i s-a mai acordat brevetul de planetonaut definitiv, ci de-a dreptul cel de... galactonaut ! Pe scurt... asta-i tot !

Tutunul

de SHINICHI HOSHI
JAPONIA

DIMINEAŢĂ DE ANUL NOU. După un somn dulce, domnul Key se întinse bine dispus în pat. Din curtea vecină se auzea tropotul cadenţat al hanei [1]. Probabil, fetele se treziseră mai devreme şi începuseră să se joace. Prin fereastră pătrundeau razele blînde ale soarelui. Din sufragerie răsună glasul nevesti-sii :

— E timpul să te scoli, somnorosule ! Şi dzoni [2] e gata.

— A-a...

Domnul Key căscă sau mormăi ceva drept răspuns. Apoi întinse mîna către căpătîiul patului, căutînd ceva pe noptieră, dar, aducîndu-şi aminte de discuţia de ieri, şi-o retrase.

Ieri seara, pe cînd urmărea cu soţia la televizor programul de Anul nou, domnul Key luase o hotărîre importantă : să se lase de fumat. Nu există în lume un lucru mai absurd decît fumatul. Tutunul dăunează sănătăţii : are o acţiune nocivă asupra plămînilor, inimii, vaselor sanguine. Apoi de multe ori eşti distrat, arunci mucul de ţigară alături de scrumieră — şi iată un pericol de incendiu. Îi împărtăşi soţiei această hotărîre :

— Draga mea, începînd de mîine, am să renunţ la fumat.

— Ce ţi-a venit aşa deodată ? se miră ea. De ce să faci eforturi ? Doar nu trăim în lipsuri... pentru o plăcere atît de neînsemnată, ca tutunul, avem destui bani. Iar tu fumezi puţin. Nu cred să-ţi dăuneze...

— Nu, o să mă las neapărat, ai să vezi ! De mîine dimineaţă nu mai fumez.

Şi se culcă.

A doua zi dimineaţa însă nu mai era tot atît de hotărît. Stînd în pat, se întorcea cînd pe o parte, cînd pe alta, bolborosind sub nas. „Într-adevăr, de ce m-aş sforţa să mă las aşa, dintr-o dată. S-ar putea să-mi fac singur vreun rău... Doar e vorba de o deprindere de mulţi ani. Bineînţeles, am voinţa de a mă lăsa dintr-o dată... Dar de ce aş face-o ? Aceasta-i pro-

[1] Hane — joc de Anul nou pentru fete.
[2] Dzoni — mîncare de Anul nou.

blema. Nu, nu, este o chestiune serioasă, trebuie gîndit bine, iar fără țigară nici nu poți s-o studiezi. Va trebui să-mi aprind una, doar una singură. Ultima! Afară de asta este, pur și simplu, o trădare față de țigări și — vorbind la figurat — ar însemna să nu le sărut de adio. Atîția ani m-au servit cu credință și adevăr".

Convingîndu-se cu asemenea raționamente, domnul Key își întinse din nou mîna spre noptieră. Dar nu găsi nimic. Se ridică și clipi uimit. Unde sînt? Doar aseară, țin minte foarte bine, toate erau aici, își spuse domnul Key: și țigările, și scrumiera, și bricheta. Își frecă ochii, dar fără folos. Poate că dorm? se gîndi domnul Key și se ciupi cu toată puterea. Durere simți, dar țigări, ca și mai înainte, nu văzu.

Aha, totul este clar: nevastă-mea mi le-a ascuns. Se vede că a vrut să mă ajute în hotărîrea mea! Veșnic se amestecă în treburile altuia! Ar trebui să-i fac un scandal, dar nu vreau tocmai acum, în prima zi a Anului nou. Cu atît mai mult că eu singur i-am spus de hotărîrea mea. Acum nu este bine să dau îndărăt. Ah, mare prostănac mai sînt! Cine m-a pus să am gura slobodă?

Nu mai era însă nimic de făcut. Domnul Key se sculă, se spălă și se așeză la masă.

După gustare își cercetă corespondența — o grămadă de felicitări, apoi ieși pe verandă, se întinse comod într-un fotoliu și începu să răsfoiască ziarul. Deodată dorința înăbușită răbufni cu noi puteri. Simți clar gustul cald al fumului de țigară care îl gîdilă în gîtlej, gura i se umplu de salivă. Timp de zece minute, domnul Key se luptă cu sine, pe urmă, nemaiputînd să rabde, își camuflă mîndria și strigă:

— Ascultă... Desigur, ieri am luat o hotărîre... Dar una singură cred că se poate...

— Ce anume, una singură? întrebă soția. O sticlă de limonadă?

— Nu, vorbesc de țigări.

— Cum ai spus? ți-gă-ri? Ce-i asta? Pe față-i apăru o sinceră nedumerire.

— Ei, hai, te rog, dă-mi țigările! Ești o soție minunată, iar eu te iubesc foarte mult. Ceea ce îmi place la tine este simțul umorului. Tu ți-ai amintit, desigur, de povestea aceea hazlie „Sibahama", așa mi se pare că se numește. Acolo soția ascunde portmoneul găsit de bărbatu-său pe stradă, spunîndu-i că totul nu fusese decît un vis. Așa ai făcut și tu, probabil... mi-ai ascuns tot ceea ce-mi poate aduce aminte de fumat. Înțeleg foarte bine, ai făcut-o din intenția de a mă stimula. Dar nu trebuie să uiți că fumatul nu este o crimă. Firește, e poate rușinos că șovăi în hotărîrea mea. Dar am o poftă teribilă să fumez! Dă-mi, te rog, o țigară! Numai una!

— Dragul meu, eu ţi-aş da tot ce doreşti. Tot ce am. Dar cum să-ţi dau un lucru pe care nu-l am? Crede-mă, n-o să încep să mint din prima zi a Anului nou; nici nu înţeleg despre ce vorbeşti. Ce înseamnă asta „ţigară"?

— Ajunge cu farsele! Nu sînt copil, la urma urmei. Dar, dacă vrei, pot să-ţi explic, poftim. Ţigara se ia în gură, se aprinde la un chibrit, se fumează, apoi se aruncă în scrumieră. Închipuie-ţi, chiar şi scrumiera mi-ai ascuns-o! Dar dacă vor veni musafiri?

— Chibrituri sînt. Dar ce este scrumiera, nici asta nu ştiu...

Domnul Key îşi privi atent nevasta şi dădu din umeri nedumerit. Nu erau căsătoriţi de un an, doi şi el o cunoştea foarte bine. Dacă vreodată nu-i spunea adevărul, el o simţea imediat. Acum însă i se păru cu totul sinceră.

Domnul Key rupse o bucată de gazetă, o răsuci în formă de ţigară, o puse în gură şi aduse chibriturile din bucătărie. Nevastă-sa îl urmărea cu atenţie. Pe faţă i se ivi o expresie de uimire. Şi cînd el scăpără chibritul şi vru să-şi aprindă ţigara făcută din ziar, ea strigă speriată:

— Ce-i cu tine?! Ce faci? Ai să-ţi dai foc! Se poate să te joci aşa cu chibrituri? Zău, nu eşti în toate minţile!

— Ba eu cred că tu nu eşti în toate minţile! Într-adevăr, ai uitat ce este o ţigară?

— Cum să uit? Aud pentru prima oară un asemenea cuvînt! Şi ce este, de fapt? Un fel de lumînare? Sau un lucru pentru scamatorii?

— Ei bine, bine. Linişteşte-te.

Domnul Key era enervat şi puţin cam speriat. Cu nevasta lui se întîmpla ceva straniu. Oare nu se îmbolnăvise? „Trebuie să lămuresc totul aşa cum se cuvine, îşi spuse. Să mă calmez... pe urmă o să chibzuiesc. Dar mai întîi să fumez o ţigară... Ah, a dracului! Nu găsesc nicăieri o ţigară...

Domnul Key se încălţă şi coborî în grădiniţă. Îşi aduse aminte că aruncase acolo de multe ori mucuri de ţigări. „Trebuie să le găsesc. E dezgustător, desigur... se vor fi murdărit, dar n-ai ce-i face..."

Se apleca şi scotoci toată grădiniţa. Nicăieri nu descoperi însă vreun chiştoc. Se duse apoi şi deschise lada de gunoi. Nu găsi acolo nici scrumiera, nici ţigările. Inseamnă că nevastă-sa nu le aruncase.

Să le fi aruncat chiar el? Acest gînd îl frămînta de mult. Dacă se sculase în timpul somnului şi, conformîndu-se hotărîrii luate, îşi zvîrlise singur undeva ţigările, scrumiera şi bricheta?... Bine, totuşi aici nu se vedea nimic. Rezultă că nimeni nu le-a aruncat. Şi din nou cercetă toată grădiniţa. Pe cărări şi pe gazon nu zări nici un muc, nici măcar un fir de scrum.

Domnul Key se întoarse şi se aşeză în fotoliu pe verandă. Îşi desfăcu ziarul. Nimic deosebit — articole consacrate Anului nou. Nici un eveniment extraordinar. Puse gazeta deoparte, Abia închise ochii, că înainte îi şi apăru o ţigară extraordinară, aromată, cu un capăt roşu. În văzduh se ridicau şuviţe violete de fum. O vedea atît de clar încît simţea mîncărimi între degetul arătător şi cel mijlociu. Domnul Key sări în picioare :

— Mă duc să mă plimb puţin, strigă el nevesti-sii. O să-mi cumpăr şi ţigări.

— Dar se vînd în oraş ? îl întrebă ea.

Domnul Key nu dădu importanţă cuvintelor ei. N-are decît să se îndoiască şi să se mire. La urma urmelor, el n-avea nici o vină că ei i se întîmplase ceva ciudat.

Îşi îmbrăcă pardesiul şi ieşi în stradă. Totul era ca de obicei. Vremea frumoasă, atmosferă de sărbătoare. Oamenii se plimbau alene. Fetele erau îmbrăcate în kimonouri strălucitoare de sărbătoare. Tinerii în costume noi. Se părea că nimic excepţional nu se întîmplase. Foarte bine ! Acum o să-şi cumpere ţigările şi totul va reintra în normal. Iată şi chioşcul de unde îşi cumpără întotdeauna ţigările...

Dar ce-i asta ? Ei, drăcie ! Domnul Key era cît pe-aci să strige în gura mare. Chioşcul de tutun dispăruse. Adică nu chioşcul propriu-zis dispăruse, ci firma. E de la sine înţeles că e închis, doar astăzi e Anul nou. Dar firma... Desigur că debitantul nu şi-a luat firma acasă ! Nu cumva se ruinase ? Ce neghiobie — să închidă debitul tocmai de Anul nou...

De altfel, se întîmplă şi aşa. Pesemne se îndatorase, nu şi-a plătit la timp creditorii şi a trebuit să-şi închidă prăvălia .. Sărmanul ! Era atît de politicos şi de serviabil... Domnul Key se scărpină în ceafă şi se hotărî să meargă pînă la staţia trenurilor electrice. Nu era prea departe. În staţie se afla un bufet deschis tot timpul, chiar şi de sărbători.

Dar ciudăţeniile nu luaseră sfîrşit. Încă un chioşc de tutun întîlnit pe drumul spre gară... Nici el n-are firmă sau vreun semn care să indice că aici se vînd ţigări. Domnul Key se posomora tot mai mult. Cine naiba ştie ce se petrece... Poate e o grevă a sindicatului vînzătorilor de produse din tutun. Tot ce-i posibil. Motive sînt multe, venitul e slab. Dacă aş fi ştiut mai din vreme, mi-aş fi făcut provizii. Fumătorii o să facă un scandal de n-o să ştie tutungiii pe unde să-şi scoată cămaşa...

Gîndindu-se astfel, domnul Key ajunse la staţie. Iată şi bufetul. Domnul Key îşi pregăti bani mărunţi şi se apropie de tejghea. Acum o să-şi aprindă o ţigară şi, ah, o să tragă

fumul adînc în piept! Înghiţi în sec... şi-şi holbă ochii. In rafturi se afla tot ce doreai, numai ţigări nu erau... nici un singur pachet.

Domnul Key se îndepărtă de bufet şi se opri la cîţiva paşi distanţă. Îşi frecă ochii, îşi mîngîie bărbia. Ce însemna asta? Se vede treaba că lui şi nevesti-sii li se scrîntise ceva la cap. Îi era teamă să se apropie de bufet. Să încerce să explice pe îndelete ce căuta şi încă să arate, ca exemplu, o ţigară făcută din ziar... nu era exclus să-l ia drept nebun. Ba chiar să ajungă la spitalul de psihiatrie. Asta mai lipsea... Şi totuşi cum s-a putut întîmpla ca tot tutunul să dispară într-o singură noapte... Curios.

Pe furiş îşi miji ochii şi cercetă tot bufetul. Aştepta ca din clipă în clipă cineva să ceară ţigări şi să înceapă scandalul. Atunci şi el se va asocia cumpărătorului. O să facă un scandal nemaipomenit!... Aşteptă cît aşteptă, dar nu se întîmplă nimic. Oamenii se apropiau, cumpărau sandvişuri, beau bere, plăteau şi se îndepărtau liniştiţi.

Privi în preajmă. Nici un fumător. Enorma scrumieră-urnă care se afla la ieşire, pe peron, dispăruse de asemenea. Pur şi simplu e o insultă, asta-i. I se făcu milă de ţigări.

Se întoarse acasă pe alt drum. Pentru orişice eventualitate. Dar, precum îşi închipuise, toate magazinele erau închise. Era deschisă numai o întreprindere cu jocuri automate, dar, printre premii, nu figurau ţigările. Aşadar, şi ultima nădejde se spulberase.

Domnul Key înţelese că nu este posibil să-şi procure ţigări, deşi dorinţa de fumat nu se micşorase din această pricină. Ci, dimpotrivă, se mărise. Devenise chinuitoare, ca durerile de dinţi. Domnul Key nu mai privea în jur, ci pe jos. Dacă ar găsi măcar un muc oricît de mizerabil ar fi. Oricît de murdar ar fi. Măcar o priză, măcar cîteva fire... Nu, nimic asemănător nu pică.

— A-a, ai venit? îl întîmpină soţia. Ei, ai cumpărat ceea ce doreai?

— Nu! îi răspunse supărat domnul Key şi se închise în odaia sa.

Dar pofta de fumat creştea cu fiecare minut. Ce chinuri! Încercă să mestece bomboane, să roadă creioane, dar totul în zadar. Această blestemată dorinţă n-o poţi înşela cu nimic. Probabil de aceea este atît de puternică, fiindcă nu există ţigări! Domnul Key bătu din picioare, scrîşni din dinţi, bătu cu pumnul în masă. Apoi izbucni în plîns. Lacrimile îi umplură ochii şi o clipă nu văzu nimic. Cu dosul palmei îşi şterse lacrimile şi...

...Pe marginea mesei zări un pachet de ţigări. Halucinaţie, delir ? ! Inima începu să-i bată puternic, să-i spargă coşul pieptului, el credea şi nu credea. Acum o să dispară din nou... Dar nu, aşa ceva nu voi permite să se întîmple ! Mîna-i acţionă de la sine, independent de raţiune. Apucă repede pachetul, scoase din el o ţigară, o puse în gură şi-o aprinse.

O, ce fericită senzaţie ! Asta nu mai era halucinaţie. Plăcut, amărui, înţepător era gustul fumului. Domnul Key trase cu sete fumul în piept şi, în sfîrşit, se simţi om.

Deodată văzu, aruncată pe jos, o sticluţă. Citindu-i eticheta, scrisă mărunt, domnul Key îşi aduse aminte că, aseară, după ce îşi luase marea hotărîre de a renunţa la fumat, înghiţiseră, el şi nevastă-sa, cîte o pastilă din acest medicament nou.

„...Noul preparat brevetat a necesitat o muncă enormă din partea chimiştilor, farmaciştilor şi biologilor pentru a veni în ajutorul oamenilor care doresc să se lase de fumat. El posedă însuşiri minunate ! ! ! Omul nefumător, după ce ia o pastilă, uită curînd tot ce este în legătură cu fumatul. Cuvintele «tutun», «ţigări», «scrumieră» dispar complet din memoria lui. Asupra oamenilor otrăviţi cu nicotină, preparatul nostru acţionează altfel : ei ţin minte, dar încetează să vadă şi să palpeze produsele de tutun. Se produce un fel de daltonism, cînd omul vede o culoare în locul alteia. Efectul medicamentului durează, aproximativ, douăsprezece ore. Îndată ce efectul începe să scadă, trebuie luată imediat o altă pastilă. În scurtă vreme veţi obţine rezultatul dorit, renunţînd definitiv la fumat “...

Domnul Key ţinu în mînă sticluţa încă o secundă, apoi o zvîrli în coşul de sub masă. Era în culmea fericirii. Fluierînd o melodie veselă, se repezi din odaie şi alergă spre nevastă-sa. Ea şedea la fereastră tricotînd şi nu-l observă cînd intră.

Domnul Key se apropie şi-i strigă bucuros la ureche.

— Am găsit ţigările !

Ea tresări, scăpă din mîini lucrul tricotat şi-i spuse mînioasă :

— Ei şi de ce strigi aşa de tare pentru nişte ţigări ? ! Erai să mă asurzeşti !

În româneşte de IACOB BABIN

tiparul executat la combinatul poligrafic „casa scînteii"

2
0
1
2

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

dancher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

Citiți publicațiile noastre:

- **Știința și Tehnica**
- **COLECȚIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"**
- **TEHNIUM 71**

SEPTEMBRIE 1971

PREȚUL 1 LEU | 41007